

לעורר את גוף המילים או להחזיר לשפה את הפה

מחשבות על השפה בעקבות "קפה נואר"

טקסט הוא מרחב ארוטי. בין מילים עשויים להתקיים יחסים גופניים ממש. לעורר בשפה את גוף המילים פירושו לעורר במרחב הקול את אהבתן הגופנית של מילים זו לזו. אלו איכויות שהיו נוכחות בשירה שבעל-פה עוד בטרם התמקמה בטקסט הכתוב. הקול היה אמור אז לנוע בדיוקנות בתוך גיוון לשוני עשיר, לשאת את אלמוות הזיכרון.

אולי פירושו להשתמש במילים גם כדי לעקוף אותן. להגיע אל השפה שמתחת לשפה, הכתב שמתחת לכתב. לגעת ביחס בין מילה למלמול, בין שפה לבין מה שהוא מחוץ לייצוג הלשוני. יש לשון של חלב קרובה לשפת שיר ערש, ללשון של ארוס, שהיא שארית חושנית שנותרת לרוב בתוך סוגריים של השפה. אבל היא נוכחת במילים כמו בגופו של כל יצור חי גם אם אינו ער לכך. התדר והרטט תורמים לחושניות של המבע, למיידיות שלו, לאינטימיות של חיים ומובן עוד לפני שהמחשבה נוכחת בו.

לחזור אל הקול שבעל-פה פירושו לחתור אל הגוף העוברי של מילים, אל ההווה הפיסית שלהן (הם אינם מבינים שעלי להפוך מגוף אשה לגוף מילה). הקושי: באותה נשימה כבר נדרשת בשירה אמירה צלולה, משויפת עד דק. ("הנח לי לדבר בדולח דק שרוח פתאומי הפיל", תפילין)

האמירה שעברית היא שפה אבנית. אולי כך יחסית לחושניות המוסיקלית המתפרצת בחלק מהשפות האחרות (צרפתית, איטלקית, ספרדית, וכו'). האם יש שם אהבה חופשית בין מילים?

העברית בררנית הרבה יותר.

הגוון הגופני שלה, זה חלק מאלמוות השפה; הופך את השבר להתהוות מתמדת, לתנועה של חיפוש. אולי זה האינסוף היחיד שבו ניתן לשוב ולפרש את האהבה.